

DEO OPTIMO MAX.

UNI ET TRINO,

VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUCÆ,
Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICA,

CARDINALITIIS DISPUTATIONIBUS, manè discutienda, in Scholis Medicorum, die Martis quintâ mensis Martii, anno Domini M. DCC. LXV.

M. SIMONE-ANTONIO BRINGAUD, Doctore Medico, Præside.

An prægnanti deambulatio?

I.

FŒMINA, in cujus eleganti fabricâ partes inter se omnes cum quodam lepore consentiunt, numeris omnibus perfectum & expletum animal à naturâ intenditur, quæ luculentum suæ dedit specimen industriæ, dum in eam ut sui delicias, tot veneres, & gratiarum ornamenta congessit. Fœmina quanquam animæ nobilitate viro non inferior, ab eo tamen animi viribus plurimùm dissentit, & dotes possidet longè diversas, sicut quod in ipsâ concinnum, venustum, politum, & comptum apparet, id ipsum in viro effœminatum, fractum, molle & abjectum habeatur. Neque etiam partium tantummodo generationi inservientium situ & numero, sed & earumdem structurâ,

frigidiorique & humidiori totius corporis temperie à Mare discernitur. Hæc digna conjugis amplexibus, ejusque adjuta consortio, in se ipsâ generat, multumque confert ad opus omnium maximè naturale: unà enim cum sanguine, quem antequam huic operi navet operam, ut superfluum & solâ copiâ excrementitium singulis mensibus excernere solet, semen quoque sufficit atque subministrat, quod non semper virili postponitur: utrumque prolificum est, & è solis testibus decidit, ad quos longo viæ tractu per vasa sinuosa arte singulari naturæ purior sanguis amplissimis spirituum copiis comitatus appellit, ut morâ diuturniore materia seminis præparetur, præparata à testibus recipiatur innatâ proprietate, ut unicuique parti corporis insitum est, proprium & sibi conveniens alimentum recipere more stirpium, quæ cognatum humorem & sibi magis familiarem ex parente omnium tellure sugunt & dulciter prolectant.

I I.

UT promittunt divitias quas non exhibent, pauperes Alchymistæ, dum auri sacrâ fame luridi ac penè enecti, alibi quàm in fodinâ confici atque fabricari contendunt: sic illi parùm suî sunt memores, & magno conatu magnas nugas dicunt, qui alium ab utero locum homini generando substitui posse nimium credulis persuadent. Jaceret sanè Divina vis insita semini, nisi mirabili uteri virtute suscitaretur, ubi, velut in solâ humani diversorii cellulâ, necessarii concurrunt apparatus, unique parti nobilissimæ innata virtus est semen proliciendi, in actum promovendi, suoque sinu & complexu amabiliter fovendi: atque ex parentis utriusque nexu & consuetudine, seminis à Mare emissi integritate, arctâque illius intrà fundum naturæ feracissimum retentione, & retenti promotione ad officium, tantæ molis opus exurgit, & gravida evadit mulier, cujus graviditas non ex solo ventris tumore, aut menstruorum suppressione, non ex oculis sublividis, aut urinarum substantiâ, colore & sedimento, sed ex fœtus motu, ut certo & indubitato hominis inchoati indicio, dumtaxat agnoscitur; qui recipit & adipiscitur in utero tanquam in verâ vitæ officinâ nutrimentum, accretionem, maturitatem, & sui carceris impatiens ex illius latebris tandem emergit, ut lucem suavissimam aspiciat.

I I I.

MULIEREM utero gerentem velut agmine facto pravorum affectuum ilias confestim invadit: modò ex depravatâ appetentiâ variorum premitur desiderio, quæ interdum aut acida aut acerba, aut acria & salsa sunt: modò expetit testas, carbones, veteres pannos, & alia peregrina & à naturâ prorsus abhorrentia: modò illam fatigant & affligunt animi deliquia,

gravedines, capitis dolores & dentium acerbiſſimi, ſcreatus frequens, nauſea, vomitio quoque plerumque comitatur eorum maximè humorum qui in præcordiis redundaverint; flatus ſæpiſſimè permulti circum clauſtra fremunt, qui diſtendentes abdomen ſæviſſimos cruciatus inferunt, totum denique corpus, iners, plumbeum, languidum, importunâ laſſitudine fractum fatiſcit: Hæc & aliæ graviſſimæ quæ impendent procellæ, crebrò ortum repetunt ex vitioſo quodam recremento ob ſuppreſſos menſes ventriculi tunicis impacto, aut ex impuris vaporibus, nec rarò quoque contingunt prægnantis incautæ vitio, quæ & nimio langueſcit ſitu & pigritiâ, & omnis generis cibis indulget ac ſeſe ingurgitat, quorum pleriſque malè creditur, undè ſuæ quaſi libidini relicti humores, nec ampliùs edomiti à naturâ, quæ penitùs incumbit conformationi & perfectioni fœtûs, magnâ copiâ coacervantur, & obſtructiones pariunt, necnon tranſpiratione prohibitâ putredinem, & ferocem in dies induentes indolem magnas ſtrages edunt ubicumque ponunt veſtigium, cunctaque intùs diruunt & turbant, ex quibus febres variæ ac infinitæ penè calamitates erumpunt.

IV.

QUEMADMODUM qui nullis ſe corporis motibus exercent, & inertiæ quietique perpetuæ ſe totos addicunt, craſſitie & gravitate corporis enervati, deteriori valetudine fruuntur, ut quos occupat & obruit uberrimus excrementorum proventus, quæ calorem nativum intercipiunt, corpus refrigerant, & morbis frigidis atque humidis materiem ſuggerunt: ſic graviſſima ſibi importat mala gravida mulier, dum à quâcumque corporis exercitatione prorsùs abducitur, ſibi & fœtui non parùm amicâ & ſalutari. Cauſam ſanitatis conſervatricem agnoſcit pars Medicinæ ſalubris motum & exercitationem: æquis illius legibus impunè nemo refragatur: non ſinit ergò quemquam, cujuſcumque ſit ordinis & conditionis, abſque magno ſuî detrimento, ſe totum dedere quieti, languori & deſidiæ, his vitiis ipſamet natura reclamitat. Sic recèns natis agitatio in cunis tenet locum exercitii, qui jam uteri latibulis concluſi, motu & calcitratu inſtituerant exercitationis cujuſdam rudimenta: pueris competunt luſus & curſus temperati, adultis & robuſtis pila palmaria, venatio, equitatio; ſenibus ut jam effœtis & imbecillis, gravidis mulieribus, convaleſcentibus & nondum è morbo recreatis, deambulatio. Iſtæ exercitationes cuique ætati & temperamento congruentes & idoneæ, ad proſperam valetudinem iter munitum ac exploratum exhibent, quarum ſcilicet virtute & beneficio gravium propulſantur ægritudinum incommoda, quibus ob ventilationem occaſio præciditur, necnon excrementa diſcutiuntur, ſuâ experientiâ, morâ

& cunctatione perniciem aſperſura viſceribus, calorque nativus ſolutus & liber redditur vegetior, alimentorum concoctio, diſtributio, nutritioque fit felicior, & functionum integritas totiuſque corporis robur prodit.

V.

SUOS fœtus & maternos patitur manes, dum ad rem ſuam parùm attenta gravida parens, veterno torpet & hebeſcit ignaviâ, amplamque excrementorum ſegetem congerit, quorum colluvie & contagione ſordeſcit, & inficitur ſalutare fœtûs pabulum, cujus benignitate deſtitutus, pravè nutritur, languorem vitioſamque conſtitutionem contrahit & labem, quæ, quamvis ipſa cupiat ſalus, nuſquam eluitur. Sic caducis principiis ſatus, & inops vitalis fundi, naſcitur iniquis conditionibus. Felix ille è contrario, qui toto geſtationis tempore ex puro & laudabili ſanguine materno, ut primo ſuî alimento, vim ortûs ſui duxerit, & temperaturam in morbos nequaquam proclivem, ut non minùs bonâ conſtitutione, quàm fortunarum poſſeſſione gaudeat. Fœtus ergò magnos percipiet ſanitatis fructus, neque huic & ſibi felicitatem exiguam accerſet gravida parens, ſi ſervatâ idoneâ victûs lege, cæteriſque ad hunc ſtatum requiſitis moderato corporis motu ſe exerceat, non quidem vectatione in curru; quæ frequentiores abortus ciet, mulieri vacanti ad tædium demulcendum preſcribendâ, non aliis laboribus ſeu exercitiis, pueris, adultis & robuſtioribus conceſſis, in quibus corpus nimiùm agitatur, verùm deambulatione cuique graviditatis tempori accommodatâ, per vias tritas, planas, à ſolis ardoribus tutas, platano cœlibe conſperſas & opacas, cujus uſu jucundo in gratiam redit cum alimentis ſalubribus, corpus univerſum non nihil incaleſcit & ventilatur, onuſtum levatur, ac ſuperfluis pleriſque vacuum evadit, facilis fit & libera ſpiratio, omnis laſſitudinis ſenſus caſtigatur, cauſaque tot affectuum quibus graviditas opportuna eſt quaſi ſtatione relictâ, diſſipatur & evaneſcit: quæ demùm artubus potiſſimùm inferioribus, uteri ligamentis, muſculis abdominis vigorem qui ſufficiat ventris oneri, firmitatem & alacritatem procurat: hinc vires ſe proferent ante omnia labori partûs ſuſtinendo pares, qui naturalis conditiones ſortitus, haud dubiè Lucinâ etiam non opem ferente, fauſtum habebit eventum, & prægnans pulchrâ faciet ſe prole parentem.

Ergò prægnanti deambulatio.

Proponebat Pariſiis LUDOVICUS-ALEXANDER CÉZAN, Pariſinus, Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Pariſienſis Baccalaureus, A. R. S. H. 1765. A SEXTA AD MERIDIEM.

Typis F. A. QUILLAU, Univerſitatis & Fac. Med. Typographi. 1765.